

#5

Ιούνης '17

Τσόλι & Συμπόθιοι* #5

(φωτογραφία: μουσουλμάνες γυναίκες διαδηλώνουν στο Παρίσι στις 06.02.17 μετά από το βιασμό 22χρονου από μπάτσους)

* εκ του συμπαιθώ με την έννοια του συμπάσχω, κατανοώ επειδή έχω βρεθεί στην ίδια κατάσταση

Η γυναικεία ομάδα Wildcat ξεκίνησε στα τέλη του 2014 και προέκυψε από την παρατήρηση ότι κάθε μια από εμάς έχει βιώσει τον σεξισμό στο σχολείο, στην οικογένεια, στη δουλειά, στις φιλικές ή ερωτικές σχέσεις και στον δρόμο. Αντιλαμβανόμαστε τον σεξισμό ως κομμάτι μιας κοινωνίας, η οποία καταπιέζει οτιδήποτε δεν ταιριάζει με τα πατριαρχικά πρότυπα που έχει επιβάλει ως “κανονικά”.

Πιστεύουμε ότι ο μόνος τρόπος για να απενοχοποιηθούμε και να οργανωθούμε ενάντια σε αυτήν την καταπίεση, είναι το να συζητάμε για όλα αυτά και να διαμορφώσουμε οι ίδιες αυτόνομο αντισεξιστικό λόγο και δράση, τα οποία λείπουν. Λειτουργούμε χωρίς αρχηγούς, με τις δικές μας δυνάμεις, η μια δίπλα στην άλλη και ισότιμα. Επιδιώκουμε λοιπόν, να μιλάμε εμείς οι ίδιες για τα ζητήματα που αντιμετωπίζουμε και να μην αφήνουμε τα μίντια, τα lifestyle περιοδικά, κρατικούς θεσμούς και ΜΚΟ να μιλάνε για εμάς - χωρίς εμάς.

Γνωρίζουμε επίσης, ότι πρέπει να παλέψουμε την λογική του ότι “ο φεμινισμός είναι ξεπερασμένος” και ότι “ο σεξισμός και η πατριαρχία δεν είναι πλέον καθημερινότητα”.

Είμαστε τωρινές ή μελλοντικές εργάτριες που βιώνουμε τον σεξισμό και μέσα στους χώρους εργασίας μας από τα

αφεντικά, τους πελάτες, τους συναδέλφους, κτλπ. Στεκόμαστε δίπλα στις μετανάστριες και στους μετανάστες, στεκόμαστε απέναντι στον ρατσισμό.

[_ wildcatpatra.wordpress.com](http://_wildcatpatra.wordpress.com)

[_ iam.one.wildcat@gmail.com](mailto:_iam.one.wildcat@gmail.com)

_ Θα μας βρείτε κάθε Τρίτη 7-10μμ στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ANATÓΠΙΑ - κορίνθου 171 _πίσω από το παλιό αρσάκειο

WildCat
our bodies are a
battleground

τανάστες και μετανάστριες, είτε είναι μετανάστες που έχουν ως τελικό προορισμό τους κάποια ευρωπαϊκή χώρα.

Προκειμένου, λοιπόν, να δρομολογηθούν κάποια συμφέροντα, ξαφνικά γεμίσαμε με δήθεν υπέρμαχους των δικαιωμάτων των γυναικών. Λες και οι «λευκοί και πολιτισμένοι» άντρες (και γυναίκες) μπορούν να υπερασπιστούν και να διδάξουν την ισότητα στις μουσουλμάνες μετανάστριες!

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του πραγματικού λόγου εκείνων που αυτοαποκαλούνται ως υπερασπιστές των γυναικείων δικαιωμάτων είναι η επιχειρηματολογία που ακολούθησε ο Μπους για δικαιολογήσει την επέμβαση της αμερικής στο αφγανιστάν το 2001.

Ο Μπους, λοιπόν, τότε είχε προβάλλει έντονα το ζήτημα της μπουρκάς και την τυραννία των ταλιμπάν στις γυναίκες έτσι ώστε ο πόλεμος να δικαιολογηθεί και να προβληθεί σαν υποχρέωση της δύσης να σώσει αυτές τις γυναίκες.

Όπως λέγαμε και στην αρχή του κειμένου για την απαγόρευση της μαντήλας, είναι προφανές πως αυτές που στοχοποιούνται και υποτιμούνται σε πρώτο επίπεδο, είναι οι ίδιες οι μουσουλμάνες γυναίκες.

Σύμφωνα με τη δυτική αφήγηση (ή μήπως τη δυτική προπαγάνδα;), οι γυναίκες μουσουλμάνες έχουν "άγνοια των δικαιωμάτων τους και της θέσης τους" και "δεν μπορούν μόνες τους να αντιληφθούν την εκμετάλλευσή τους", οπότε πρέπει να έρθει η δύση "να τους ανοίξει τα μάτια".

Η παραπάνω ρητορική πήρε σάρκα και οστά στο πρόγραμμα της Aisec (πρόκειται για μια φοιτητική μη κυβερνητική οργάνωση) όπου φοιτητρίες από την δύση πήγαν σε μουσουλμανικές χώρες για να "διδάξουν" στις γυναίκες που ζουν εκεί τα δικαιώματά τους. Αυτό δείχνει έμπρακτα ότι η δυτική κοινωνία έχει την άποψη πως οι γυναίκες εκεί βιώνουν τον πιο "σκληρό" σεξισμό ξεχνώντας ότι και στις δυτικές κοινωνίες βιασμοί, δολοφονίες και ξυλοδαρμοί γυναικών συμβαίνουν καθημερινά.

Επιπλέον, κατά την ψήφιση της απαγόρευσης της μαντήλας στη Γαλλία (Ιούνιος του 2009) ο Σαρκοζί ανέφερε πως "η μαντίλα αποτελεί σύμβολο καταπίεσης και υποτέλειας των γυναικών και δεν είναι ευπρόσδεκτη στο γαλλικό έδαφος". Χωρίς, βέβαια, να ρωτήσει κανείς τις ίδιες τις μουσουλμάνες γυναίκες αν είναι επιλογή τους να την φοράνε.

Τέτοιου είδους στρατηγικές, που βαπτίζονται κινήσεις σωτηρίας και απελευθέρωσης, για μας έχουν πολύ συγκεκριμένους στόχους και εν τέλει αποτελέσματα.

Ταξικά προσανατολίζονται στις μουσουλμάνες των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, στις εργάτριες και σε όσες εν γένει ανήκουν στον πάτο της κοινωνίας. Οδηγούν τις γυναίκες αυτές σε κοινωνικό αποκλεισμό, καθώς δεν μπορούν ελεύθερα να κυκλοφορούν και να ντύνονται όπως θέλουν, δεν μπορούν εύκολα να βρουν δουλειά, κρίνονται από τον τόπο καταγωγής τους, τη θρησκεία τους, και σχεδόν καθημερινά πέφτουν θύματα ρατσιστικών επιθέσεων.

Επομένως το κράτος κάνει την επιλογή να μην ενσωματώσει τους μουσουλμάνους/ες με τα πολιτιστικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά τους, αλλά να τους επιβάλλει τον αποκλεισμό από την κοινωνική ζωή και να υποτιμήσει ακόμα περισσότερο την εργασία και τις ζωές τους.

ο αντιμουσουλμανισμός στον χώρο εργασίας

Το 2006 μία γυναίκα στο Βέλγιο που δούλευε για τρία χρόνια στον όμιλο G4S ως ρεσεψιονίστ, απολύθηκε όταν επέλεξε να φορέσει μαντήλα. Αντίστοιχα, το 2009 ένας πελάτης της γαλλικής εταιρείας Microrole απαίτησε από μια μηχανικό να βγάλει την μαντήλα της και όταν εκείνη αρνήθηκε, η εταιρεία την απέλυσε. Οι υποθέσεις των δύο απολύσεων έφτασαν ως το ευρωπαϊκό δικαστήριο, το οποίο στα μέσα του περασμένου Μαρτίου έβγαλε την απόφαση του: οι εργοδότες, έκρινε, μπορούν να απαγορεύουν στους υπαλλήλους τους να φορούν εμφανή θρησκευτικά σύμβολα, ενώ μόνο σε περίπτωση απουσίας τέτοιας εταιρικής απαγόρευσης θεωρείται διακριτή μεταχείριση η απαίτηση ενός πελάτη να μην δέχεται υπηρεσίες από υπάλληλο που φορά μαντήλα.

...

Δεν είναι τυχαίο πως οι απολύσεις έγιναν σε δύο χώρες που είναι πρωτοστάτες στις απαγορεύσεις και στην ποινικοποίηση μόνο της μαντήλας. Άρα αυτή η απόφαση όσο κι αν *politically correct* προσπαθεί να φανεί, πρέπει να την βλέπουμε ως

ακόμη μια εξέλιξη στην ποινικοποίηση μόνο της μαντήλας και όχι όλων των θρησκευτικών συμβόλων. Η απόφαση αυτή κλείνει το μάτι σε κάθε εργοδότη και τους ανοίγει τον δρόμο να απολύνουν ελεύθερα μαντηλοφορούσες γυναίκες. Στα πλαίσια αυτής της «ελεύθερης και δημοκρατικής» πραγματικότητας, περιορίζεται όλο και πιο έντονα η κυκλοφορία αυτών των γυναικών: στον δρόμο, στην θάλασσα, στα αεροδρόμια, στην εργασία, παντού.

Και μετά τα ίδια δυτικά κράτη που περιορίζουν αυτές τις γυναίκες κατηγορούν τα μουσουλμανικά κράτη για τον ίδιο ακριβώς λόγο.

Αυτό θα πει δημοκρατία!

ΜΑΡΤΙΟΣ '17

ΑΘΩΩΣΕΙΣ ΒΙΑΣΤΩΝ

Άντρας στην Ιταλία αθωώθηκε από την κατηγορία του βιασμού μιας γυναίκας, επειδή η ίδια δεν φώναξε για βοήθεια.

Αντίστοιχα στο Μεξικό συνέβη το ίδιο πράγμα επειδή ο ίδιος είπε στο δικαστήριο ότι δεν το ευχαριστήθηκε...

Αυτές είναι λίγες από τις ειδήσεις που μοστράρουν στις κεντρικές σελίδες διάφορων site με τίτλους τύπου «ΣΟΚ» και άλλα τέτοια γραφικά πράγματα.

Τέτοιες ειδήσεις σίγουρα είναι δυσάρεστες και σοκάρουν. Αλλά η ελληνική κοινωνία έχει αποδείξει ότι σοκάρεται μόνο όταν η είδηση ξεπερνά τα σύνορα της.

Όπως συμβαίνει παραδοσιακά, δεν υπάρχει περίπτωση να φταίει για κάποιον, ο βιαστής. Ειδικά όταν πρόκειται για έλληνα, γονιό, σύζυγο, αδερφό, δεν πρόκειται να φταίξει κανένας άλλος πέρα από το θύμα που μάλλον είχε την ατυχία να γεννηθεί και να ζει στην από εδώ πλευρά των συνόρων.

FROM RUSSIA WITH MISOGYNY

Στις 28.01.2017 το ρωσικό κοινοβούλιο ψήφισε επίσημα την αποποινικοποίηση της ενδοοικογενειακής βίας με τρομαχτική πλειοψηφία 380 υπέρ και μόλις 3 κατά. Χαρακτηριστικά για να δούμε πως είναι η κατάσταση, η γερουσιαστής Elena Mizulina είπε: «Δεν προσβαλλόμαστε όταν ένας σύζυγος χτυπά τη γυναίκα του», ενώ ο Ντμίτρι Σμιρνόφ (επικεφαλής της Επιτροπής Οικογενειακών Υποθέσεων και Προστασίας της Μητρότητας και των Παιδιών του Ρωσικού Ορθόδοξου Πατριαρχείου) δήλωσε πως «όσοι κάνουν εκστρατείες κατά της ενδοοικογενειακής βίας προβαίνουν σε «αντι-οικογενειακή προπαγάνδα» και αποτελούν απειλή για την κοινωνία».

Και κάπως έτσι
μας έρχεται στο μυαλό ένα άλλο
χριστιανορθόδοξο κράτος.

Η Ελλάδα από το 2006 έχει και καλά νόμο που θεωρητικά αναγνωρίζει και ποινικοποιεί τον βιασμό εντός της οικογένειας, ενώ το τι ακριβώς παίζει στην πράξη μας το λένε οι ίδιοι οι νομοθέτες: «Σκοπός του παρόντος σχεδίου νόμου είναι να αντιμετωπισθεί το φαινόμενο της ενδοοικογενειακής βίας... ώστε να ενισχυθεί η αρμονική συμβίωση των προσώπων στο πλαίσιο της οικογένειας...».

Ξεκόβουν το «φαινόμενο» από την πραγματικότητα, μιλούν για «πρόσωπα» που ασκούν βία ή την δέχονται λες και δεν έχει καμιά απολύτως σημασία το φύλο ακεραιότητα.

Το υς και καταλήγουν να σου λένε ότι ο θεσμός της οικογένειας είναι πιο σημαντικός από την σωματική σου

Έτσι είναι η φάση και στην Ελλάδα και στην Ρωσία και παντού και μάλλον έχει έρθει η ώρα, όντως, να προσβληθούμε.

“It’s not “traditional values”, it’s oppression, it’s a support of violence and it’s a protection of old privileges. Fuck this shit.”

Nadya από τις PussyRiot για το νομοσχέδιο

ΕΛΕΓΧΟΣ, ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΑΓΙΑ

Η γιορτή της μητέρας ήρθε και πέρασε. Μια μέρα γεμάτη χαρούμενες μανούλες και παιδάκια, αγκαλιές, λουλούδια, καρδίες και τα λοιπά. Μια μέρα που αποδεικνύει στα μυαλά όλων μας ότι η μητρότητα είναι κάτι μαγικό και πάνω από όλα ιερό. Παρ' όλα αυτά, η πραγματικότητα φαίνεται να είναι κάπως διαφορετική. Από τη φάση του τοκετού μέχρι το να μεγαλώσεις ένα μωρό η διαδικασία είναι τουλάχιστον κουραστική. Και καλά μετά όλοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι όλα αυτά δεν έχουν καμιά σημασία, αφού έτσι κι αλλιώς για αυτό προορίζομαστε...

η αφίσα της σχετικής κουβέντας που είχε γίνει τον Μάρτη από την wildcat.

Το θέμα είναι ότι η απόκρυψη του πόσο δύσκολη φάση είναι η μητρότητα και η εξιδανίκευση της προσφέρει και κάτι άλλο. Αποκρύπτει εντελώς ότι η μητρότητα είναι και μια εργασία με συγκεκριμένα **καπιταλιστική οφέλη**. Δια μέσου αυτής παράγεται και αναπαράγεται το πιο πολύτιμο εμπόρευμα για τον καπιταλισμό: η εργατική δύναμη. Η μάνα μιας εργατικής οικογένειας γεννάει και προετοιμάζει μελλοντικούς εργάτες και εργάτριες και το κάνει χωρίς ωράριο χωρίς μισθό, χωρίς να της αναγνωρίζεται ότι παράγει κάτι πολύτιμο για τα αφεντικά. Η **εξιδανίκευση της μητρότητας αποκρύπτει αυτή την εργασία** πράγμα το οποίο καταλήγει να μην γίνεται καν η προσπάθεια για διεκδίκηση οικονομικών στηρίξεων από τον εργοδότη ή το κράτος. (πχ άδειες εγκυμοσύνης επί πληρωμή, μισθό για τις άνεργες μητέρες κ.α).

Και αν τύχει **κάποια από εμάς τύχει να μην θέλει να κάνει παιδιά** και κρίνει ότι κάτι άλλο είναι πιο σημαντικό στην ζωή της ή να μην βρεθεί ποτέ στην κατάλληλη φάση για να κάνει ένα ή αν δεν έχει στάνταρ δουλειά ή στάνταρ άντρα; Τότε η κοινωνία έχει κάτι φυλαγμένο και για αυτήν, κάτι που δεν είναι μοσχομυριστό και λουλουδάτο: το στίγμα της εγωκεντρικιάς που δεν την νοιάζει τίποτα άλλο πέρα από την πάρτη της, της ανισόρροπης που δεν έχει βρει έναν άντρα να στεριώσει και **θα μείνει στο ράφι** και πίεση, πίεση για τον χρόνο που περνάει...

Η μητρότητα, γενικά, είναι ένα θέμα που φαίνεται να αφορά πολλούς: τα αφεντικά, το κράτος, τους γιατρούς και τους γυναικολόγους, την οικογένεια και τον κοινωνικό περίγυρο... Σε αντίθεση με όλους αυτούς που πάντα θα προσπαθούν να ελέγξουν με κάποιον τρόπο τις ζωές μας, εμείς πρέπει να συνειδητοποιήσουμε αρχικά ότι η μητρότητα, όπως πολλά άλλα πράγματα, είναι ένα ζήτημα που αφορά εμάς, τα θέλω μας και τις επιλογές μας (και όχι όλους τους παραπάνω)!

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΛΙΓΟΤΕΡΗ!

Σύμφωνα με στατιστικά του 2016 της γενικής γραμματείας Ισότητας το 40% των γυναικών που δολοφονούνται παγκοσμίως δράστες είναι οι άνδρες τους. Στην Ελλάδα μία στις δύο γυναίκες που δολοφονούνται κάθε χρόνο είναι θύματα τρωικού ή πρώην συντρόφου τους, ενώ μία στις πέντε γυναίκες υπήρξε θύμα ξυλοδαρμού, τουλάχιστον μια φορά, από τον άνδρα της.

τα στατιστικά μιλάνε απο μόνα τους, αν και σίγουρα δεν περιγράφουν ακριβώς την πραγματικότητα - γιατί η πλειοψηφία των ξυλοδαρμών και βιασμών δεν καταγγέλλονται έτσι ώστε να καταγραφούν στα επίσημα στοιχεία. φαντάζει τρομακτική η υπόθεση του τι θα έγραφαν όντως τα στατιστικά αν όλες οι γυναίκες φανέρωναν τις πληγές τους -αν και ακόμη και η πραγματικότητα που παρουσιάζουν τα παραπάνω στοιχεία δεν φαίνεται καθόλου καλή. το γεγονός ας πούμε πως οι μισες δολοφονίες γυναικών που γίνονται στην Ελλάδα γίνονται απο τους ίδιους τους συντρόφους τους, δείχνει οτι η **νούμερο ένα απειλή για την ζωή μιας γυναίκας είναι ο άντρας** -ο ίδιος της ο σύντροφος, ο άνθρωπος που υποτίθεται εμπιστευεται περισσότερο! οι μισές γυναίκες που δολοφονούνται στην Ελλάδα, το παθαίνουν επειδή ο άντρας τους είχε νεύρα ή ζήλευε ή δεν ξύπνησε καλά ή χωρίς λόγο. η αλήθεια είναι οτι όντως δεν χρειάζεται ιδιαίτερο λόγο για να χτυπήσει, να βιάσει, να πυροβολήσει μια γυναίκα: το οτι έχουν ή είχαν κάποτε σχέση ή το οτι (ακόμη καλύτερα) την παντρεύτηκε, τον κάνει αυτόματα δικαιούχο πάνω στο σώμα της. μπορεί νομικά όλα αυτά να έχουν πλυθεί εδώ και χρόνια και να τιμωρούνται τέτοιες επιθέσεις, αλλά δεν μας ενδιαφέρει τόσο πολύ αυτό το κομμάτι όταν ξέρουμε πως η πλειοψηφία τετοιων υποθέσεων ποτέ δεν φτάνει στα δικαστήρια. αυτό που διαμορφώνει την πραγματικότητα είναι η κοινωνία -η σιωπή και η συνενοχή της αφήνει ένα ευφορο έδαφος με απίτητα περιθώρια για να εκτονώθουν όσοι θέλουν πάνω στα σώματα μας. Γιατί σίγουρα "**κάπου θα φταίμε και εμείς για να εφτασε ο άλλος σε αυτό το σημείο**", ετσι δεν είναι;

την επόμενη φορά που τα μίντια βγάθουν κάτι για μια γυναίκα που δέχτηκε βία σε μια ανατολική χώρα, εσείς να θυμηθείτε εκείνους τους τρεις Έλληνες στην χίο (10/2/17), στο κιλκίς (18/9/16) και στα χανιά (24/10/16) που έβγαλαν όπλο, το σπλυσαν και πυροβόλησαν την γυναίκα τους.

Στις αρχές 10/2016 στην αργεντινή, η 16χρονη Λουσία Πέρεζ βιάστηκε και δολοφονήθηκε με άγριο τρόπο, ενώ οι βιαστές προσπάθησαν να το συγκαλύψουν. Στις 19 οκτώβρη φεμινιστικές οργανώσεις κάλεσαν σε γυναικεία απεργία με το σύνθημα «Αν η ζωή μου δεν έχει αξία, αναπαράξου χωρίς εμένα». "Ni Una Menos" σημαίνει "ούτε μία γυναίκα λιγότερη"

βιαστών γιατί ήταν γνωστά, νέα και "καλά παιδιά, με καλές δουλειές και καλές φάτσες". Μια κοινωνία που **στιγμάτισε** τόσο την κοπέλα που την ανάγκασε να φύγει και να γυρίσει στον τόπο καταγωγής της και έπειτα να την αναγκάσει να φύγει και από εκεί μαζί με όλη της την οικογένεια, επειδή άρχισαν να την κατηγορούν και στον τόπο της...

Η απόφαση του δικαστηρίου και όλα αυτά που ειπώθηκαν κατά τη διάρκεια του ήταν ήδη αποφασισμένα από μια κοινωνία και ένα σύστημα, τα οποία σε αυτό το έγκλημα **ρίχνουν την απόλυτη ευθύνη στο θύμα, χρησιμοποιώντας σεξιστική επιχειρηματολογία**: Ακούστηκε πως δεν ήταν βιασμός γιατί δεν ήταν αρκετά μεθυσμένη, οπότε μπορούσε να αντισταθεί και δεν το έκανε. Άρα "της άρεσε, το ήθελε". **Μας λένε λοιπόν, ότι κάποια πρέπει να βρίσκεται σε ημιλυπόθυμη κατάσταση, για να αποδειχθεί ότι δεν συναίνεσε**. Ίερούμε όμως πολύ καλά, ότι δεν χρειάζεται να είσαι μεθυσμένη για να μην αντιδράσεις. Το γεγονός ότι κάποιος πάει να σε βλάψει με τη βία, μπορεί να σε παγώσει, να σε ακινητοποιήσει, να μην μπορείς καν να μιλήσεις.

Λένε πως αφού κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, έπρεπε να ηπύξει από το αυτοκίνητο και ας ήταν εν κινήσει! **Να σκοτωθεί δηλαδή προκειμένου να μη βιαστεί**. Πως οι δύο αυτοί "καλοί άνθρωποι" την έπλυναν για να την καθαρίσουν, όχι για να μην αφήσουν το παραμικρό τους ίχνος. Αυτά και άλλα (ακόμη πιο απαίσια) ακούστηκαν μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου (όπως ότι "δεν ήταν ομαδικός βιασμός επειδή διείσδυσαν εναλλάξ" ή ότι "η κοπέλα ήταν πρώτη σε όλα και με αυτό

τον τρόπο επαναστάτησε")...

Ο συγκεκριμένος βιασμός και η πορεία της καταγγελίας του, δείχνει ουστυχώς για ακόμη μια φορά ότι αυτό που έχει τελικά σημασία δεν είναι αν θα βιαστείς αλλά από ποιόν θα έχεις την ατυχία να βιαστείς: αν είναι έλληνας νέος, όμορφος, με τις κατάλληλες άκρες και πλάτες, τα δικαστήρια και η κοινωνία όρουν ακραία σεξιστικά και βιάζουν δεύτερη φορά την γυναίκα. Και γι' αυτό, αυτά τα "καλά παιδιά" είναι αυτοί που κατά κύριο λόγο βιάζουν και χτυπούν γυναίκες: επειδή **ΜΠΟΡΟΥΝ**, επειδή ξέρουν ότι και να το κάνουν έχουν τα λεφτά και τις πλάτες ώστε να μην τους πειράξουν ούτε μια τρίχα.

Αλλά ακόμα και έτσι, αυτή η γυναίκα στάθηκε γενναία απέναντι σε δύο μεγάλα ψάρια και έμαθε να κολυμπάει.

Φανταστείτε αυτό να γινόταν κάπου μακριά. Τι θα σκεφτόσασταν; Τι θα λέγατε; Στο Μεξικό τα δικαστήρια αθώωσαν ένα γόνο πλούσιας φαμίλιας που βίασε μια γυναίκα επειδή δεν "το ευχαριστήθηκε" και στην Ιταλία έναν άλλο επειδή η γυναίκα "δεν ούρλιαξε αρκετά". Τα μίντια γεμίζουν με "σοκ και όεος" όταν αυτά γίνονται μακριά (ειδικά όταν γίνονται σε ανατολικές χώρες). "Εκεί υπάρχει σεξισμός και πατριарχία" επαναλαμβάνουν, αλλά εδώ πώς λέγεται όταν ντόπια τέκνα βιάζουν και αθώνονται και οι γυναίκες φεύγουν και στιγματίζονται; "Εκεί θεωρούν τη γυναίκα κατώτερη" επαναλαμβάνουν, ενώ εδώ τί μας θεωρούν;

Και όχι, δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό, συμβαίνει καθημερινά στους δρόμους, τις δουλειές, πίσω από τις κλειστές πόρτες των σπιτιών: ανομολόγητοι βιασμοί, ξυλοδαρμοί, δολοφονίες, σεξιστικά σχόλια και ψυχολογική βία. Μόνο και μόνο επειδή είμαστε γυναίκες.

Αυτό πώς λέγεται;

**ΔΡΑΚΟΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΑ
ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΣΕ Ο ΑΓΙ ΓΩΡΓΗΣ**

Δράκοι υπάρχουν στα παραμύθια και στα εικονίδια. Οι άνθρωποι αναμύθευε δράκους επίπονα πολύ. Είναι άντρες. Άντρες με αναμετατόνητο, οικογένεια, σπίτι, δουλειά και με κοινωνική ζωή. Δεν είναι τέρας που επιτίθενται στα γυναικεία, γιατί κάποιος πρέπει να πάρει το μολύβι του κακού, όπως στο παραμύθι. Είναι άντρες που το κάνουν, γιατί μπορούν.

**ΟΙ ΒΙΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΔΡΑΚΟΙ
ΦΤΕΡΩΤΟΙ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΡΕΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΙ**

www.wildcat.com
WildCat
www.wildcat.com & barstool.com

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ

ΟΧΙ ΓΕΝΝΑΙΕΣ!!

Την Δευτέρα 27 Μάρτη στις 21:30 ώρα το βράδυ 20-25 άτομα κάναμε μια βόλτα στην γειτονιά γύρω από την Μανιακίου, μοιράσαμε κείμενα στις πολυκατοικίες και τους περαστικούς και κολλήσαμε μία αφίσα σχετικά με τρεις σεξουαλικές επιθέσεις που είχαν γίνει στην περιοχή τον προηγούμενο καιρό. Εμείς συμμετείχαμε ως ομάδα σε αυτήν την βόλτα και γι' αυτόν τον λόγο θέλουμε με αυτό το κείμενο να εξηγήσουμε για ποιους λόγους έγινε, γιατί ήταν μια δράση ενάντια στο φόβο και γιατί βλέπουμε παραπληντική την παρουσίαση αυτού του άντρα από τα τοπικά μίντια, ως «*δράκο*».

Αυτές οι τρεις επιθέσεις δεν είναι τίποτα άλλο από τρεις επιθέσεις που απλά φανερώθηκαν. Τέτοιου είδους λεκτικές ή σωματικές επιθέσεις είναι μια καθημερινότητα για όλες τις γυναίκες που ζούμε σε αυτήν την πόλη. Ο φόβος υπάρχει όταν γυρίζουμε σπίτι το βράδυ -ο φόβος υπάρχει όταν περνάμε δίπλα από μια παρέα αντρών. Τα βλέμματα, τα σχόλια και στην τελική οι διαφόρων ειδών επιθέσεις είναι κάτι που ζούμε, είναι ένας φόβος που έχουμε συνήσει να βιώνουμε. **Αλλά δεν θέλουμε να τον βιώνουμε, θέλουμε να τον αντιμετωπίζουμε!**

Εκείνο λοιπόν το βράδυ, βγήκαμε άντρες και γυναίκες στους δρόμους μιας περιοχής που είχαν γίνει πρόσφατα σεξιστικές επιθέσεις, με την θέληση να τις αναδείξουμε επιτέλους ως πρόβλημα. Να γνωστοποιήσουμε στην γειτονιά τις επιθέσεις, να δείξουμε στον άντρα ότι δεν θα τον αφήσουμε να επιτίθεται σε γυναίκες ανετόλητος και να αντιμετωπίσουμε έμπρακτα την βία που δεχόμαστε μόνο και μόνο επειδή είμαστε γυναίκες.

Κάποια τοπικά μίντια λοιπόν, δημοσιοποίησαν την αφίσα αυτή με τρόπο διαστρεβλωτικό όπως κάνουν πάντα. Τέτοιου είδους βία, τα μίντια επιδέχονται να την παρουσιάζουν με «*σοκ και δέος*», σαν να είναι κάτι που σπάνια συμβαίνει και όταν συμβαίνει, γίνεται από κάποιους τρομακτικούς «*δράκους*». Λέγοντας τέτοιους άντρες όμως «*τέρατα*», υπονοούν ότι είναι «*ψυχασθενής*», «*περιθωριακός*», «*περίεργος*». Σίγουρα όμως όχι «*κανονικοί*» άντρες, με οικογένεια, δουλειά και λεφτά. Και με αυτόν τον τρόπο διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα, αθρώνουν τους θύτες (ως άτομα με ψυχικά προβλήματα δεν έχουν επίγνωση του τι κάνουν) και τρομάζουν τις γυναίκες.

Με τέτοιου είδους όμως δράσεις **στρεφόμαστε ενάντια σε αυτήν την τρομολαγνεία και προσπαθούμε να αντιμετωπίσουμε τον φόβο και την βία**. Τις στηρίζουμε και τις υπερασπιζόμαστε γιατί φανερώνουν ένα πρόβλημα που υπάρχει και το ζούμε καθημερινά απλά αποσιωπάτε συστηματικά. Το ζούμε στις οικογένειες, στα σχολεία, στις σχέσεις, στις δουλειές, στους δρόμους. Και από κάποιο πρέπει να αρχίσουμε!